

ROZGROMIONY (6) *part praet pass pf*

rozgromiony (5), **rozgromion** (1).

Wszystkie o jasne.

sg f N (praed) rozgromiona (1). ◇ n N rozgromioné (1). ◇ pl N m pers rozgromieni (2). subst rozgromion(e) (1). ◇ [G rozgromionych]. ◇ A subst rozgromion(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde w objaśnieniu s.v. rozgromieniec.

*Pokonany, zwyciężony (o wojskach) (6) : A gdy fie [Słowacy, tj. Słowianie] vprzełpieczyli/ zebráli fie ná nie Rzymiáne rozgromieni *BielKron* 338v; *BielSpr* 16; Y iuz było Mołkiewłkié wojsko rozgromioné/ Y polá pobitémi trupy nápełnioné. *KochJez* A2v; potym gdy ták Mołkwá rozgromioná byłá/ náłzy wzięli wozow 25000. *StrykKron* 772, 752; [Ieden Lácedemończyk w porážce dogániáiąc rozgromionych nieprzijaćioł/ w iednym z nich iuz chciał miecz vtopić *PlutBBud* 120].*

*Szereg: »rozgromiony i porażony« (1): Potym tákże fie sítáło/ ony wojská márnne były rozgromione y íprofnie porážone *RejZwierc* 50.*

Cf **ROZGROMIĆ**

MN